

12-01-17

H KATHIMERINH_Page_10.jpg

Η απόφαση 2334/23.12.16 του Σ.Α. του ΟΗΕ

Κύρια διευθυντή

Η απόφαση, που αναφέρεται στον τίτλο, και από πολλούς ερμηνεύθηκε απλά ως μια καταδίκη του Ισραήλ για τους οικισμούς στη Δυτική Οχθη του Ιορδάνη και στην Ιερουσαλήμ, υπονομεύει όλα τα υπάρχοντα σχέδια ειρήνευσης μεταξύ Ισραηλινών και Παλαιστινίων. Γιατί; Γιατί στην ουσία υπονομεύεται η απόφαση 242/11. 1967 του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ, που όριζε με σαφήνεια το δικαίωμα όλων των κρατών να ζουν ειρηνικά «σε ασφαλή και αναγνωρισμένα σύνορα» και καλούσε το Ισραήλ να υποχωρήσει «από κατεχόμενα εδάφη». Στην απόφαση 242, δεν υπάρχει η διατύπωση «από όλα τα κατεχόμενα» ούτε «από τα κατεχόμενα εδάφη», που κατέλαβε το Ισραήλ κατά τη διάρκεια του πολέμου των έξι ημερών, τον Ιούνιο του 1967. Η διεθνής κοινότητα είχε από τότε αναγνωρίσει την ανάγκη «των ασφαλών και αναγνωρισμένων συνόρων του Ισραήλ», που είχε υποστεί την επίθεση 4 αραβικών στρατών και για τον λόγο αυτό δεν επέβαλε την ολική αποχώρησή του στις γραμμές προ της 5ης Ιουνίου 1967. Το κατέλαβε ο Αιγύπτιος πρόεδρος Ανουάρ Σαντάτ, και με βάση αυτή την απόφαση υπέγραψε τη συνθήκη ειρήνης με τον Ισραηλινό πρωθυπουργό Μεναχέμ Μπέγκιν, το κατέλαβε ο βασιλιάς της Ιορδανίας Χουσεΐν και υπέγραψε τη συνθήκη ειρήνης με τον Ιτακάρ Ράμπιν, το κατέλαβε ο Πασέρ Αραφάτ και υπέγραψε τις συμφωνίες του Οσλό οι οποίες προβλέπουν την ίδρυση ανεξάρτητου παλαιστινιακού κράτους στη Δυτική Οχθη δίπλα στο κράτος του Ισραήλ με ασφαλή σύνορα.

Η απόφαση 2334/23.12.16 θεωρεί «όλα τα κατεχόμενα εδάφη» ως «παλαιστινιακά εδάφη» συμπεριλαμβάνοντας μάλιστα και την Ανατολική Ιερουσαλήμ. Βεβαίως και οι Ισραηλινοί οικισμοί, πέραν των συμφωνημένων γραμμών ασφαλείας όπως έχουν χαρτογραφηθεί και στις συμφωνίες του Οσλό και αργότερα στον «Οδικό Χάρτη», αποτελούν εμπόδιο στην προώθηση και πρόοδο

των διαπραγματεύσεων για την επίτευξη της λύσης «Δύο κράτη για δύο λαούς». Από το σημείο αυτό όμως μέχρι του να ορίζονται ο εβραϊκός τομέας της Ανατολικής Ιερουσαλήμ και το Τείχος των Δακρύων ως παλαιστινιακό έδαφος, η διαφορά είναι τεράστια και δικαίως η απόφαση αυτή αποδοκιμάστηκε τόσο από την κυβέρνηση Νετανιάχου όσο και από την κεντρική και αριστερή αντιπολίτευση στο Ισραήλ.

Είναι αλήθεια ότι η πλειοψηφία των Ισραηλινών υποστηρίζει την ιδέα των δύο κρατών για δύο λαούς. Ταυτόχρονα όμως οι ίδιες έρευνες αναδεικνύουν τον φόβο της μεγάλης πλειοψηφίας των Ισραηλινών ότι τελικός στόχος των Παλαιστινίων είναι η εξαφάνιση του Ισραήλ. Είναι άραγε οι Ισραηλινοί σιζοφρενείς; Με δεδομένο το περιβάλλον της Μέσης Ανατολής, όχι. Από τη μια πλευρά ελπίζουν ότι μια τέτοια λύση θα μπορούσε να θέσει τέλος σε αυτή την πολυετή σύγκρουση, από την άλλη παρατηρούν αυτό το οποίο συμβαίνει στον περιγύρω τους, στη Συρία, στον Λίβανο, στην Αίγυπτο, στο Ιράκ, στη Λιβύη και αλλού, και ανησυχούν. Θα εμπιστευθούν λοιπόν τους Παλαιστινίους ηγέτες στη Ραμάλα, και μετά; Εάν το παλαιστινιακό κράτος αποτύχει και η Παλαιστινιακή Αρχή αποσταθεροποιηθεί όπως συνέβη σε γειτονικά καθεστώτα της περιοχής, τι θα συμβεί σε ένα χρόνο ή σε πέντε χρόνια; Και ποια θα είναι η στάση των Χαμάς που έχει την εξουσία στη Λωρίδα της Γάζας και αντιτίθεται σφόδρα στη λύση «Δύο κράτη για δύο λαούς»;

Σκέφθηκαν ποτέ οι 14 χώρες που υπερψήφισαν την απόφαση στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ, και οι ΗΠΑ που δεν έθεσαν βέτο, για ποιο λόγο οι Ισραηλινοί ψηφοφόροι μετακινούνται όλο και δεξιότερα στην εκλογική τους συμπεριφορά; Το 2000, ο τότε Ισραηλινός (εργατικός) πρωθυπουργός Εουντ Μπαράκ, υποστηριζόμενος και από τον Αμερικανό πρόεδρο Μπιλ Κλίντον, προσέφερε στον Πασέρ Αραφάτ το 96% αυτών που ζητούσε, προκειμένου να υπογραφεί συμφωνία ειρήνης στο πλαίσιο της οποίας θα ιδρυόταν και ανεξάρτητο παλαιστινιακό κράτος. Ο Πασέρ Αραφάτ απέρριψε την πρόταση και απάντησε με τη δεύτερη

Ιντιφάντα. Οι Ισραηλινοί αποχωρούν από τον Νότιο Λίβανο και, αντί ηρεμίας στα βορειοδυτικά τους σύνορα, διαπιστώνουν ότι η Χεσμπολάχ δημιουργεί ένα κράτος εν κράτει στον Λίβανο που απειλεί την ασφάλεια των Ισραηλινών πολιτών εκτοξεύοντας πυραύλους μικρού και μεγάλου βεληνεκού. Το Ισραήλ αποχωρεί μονομερώς από τη Λωρίδα της Γάζας, η Χαμάς εκδιώκει τις δυνάμεις του Παλαιστινίου προέδρου Μαχμούντ Αρμπάς από την περιοχή, Ισραηλινοί στρατιώτες δεν υπάρχουν στη Γάζα, και

όμως οι Ισραηλινοί πολίτες δέχονται κάθε δύο χρόνια βροχή από ρουκέτες που φθάνουν μέχρι το Τελ Αβίβ. Ο Εουντ Ολμερτ προσφέρει στον Μαχμούντ Αρμπάς ακόμη και τον διαιετισμό της Ιερουσαλήμ, και πάλι όμως οι Παλαιστίνιοι απορρίπτουν τις προτάσεις. Αυτά είναι η εμπειρία που προκαλεί απογοήτευση στην Ισραηλινή κοινωνία, η οποία στην πλειοψηφία της υποστηρίζει ακόμα τη λύση των δύο κρατών.

Η απόφαση 2334/23.12.16 ενθαρρύνει την αδιαλλαξία των Παλαιστινίων, επι-

διώκει τη διεθνή απομόνωση του Ισραήλ και ασφαλώς δεν συμβάλλει στη διαμόρφωση ενός διεθνούς κλίματος που θα επέτρεπε την επίτευξη των απαραίτητων συμβιβασμών των δύο πλευρών προκειμένου να υλοποιηθεί η λύση των δύο κρατών για δύο λαούς. Μια λύση που είναι επιβεβλημένη όχι μόνο για να αποκτήσουν οι Παλαιστίνιοι το δικό τους κράτος αλλά και για να παραμείνει το Ισραήλ ένα εβραϊκό και δημοκρατικό κράτος. Διότι η λύση του ενός κράτους για δύο λαούς είτε μακροπρόθεσμα θα αλλοιώσει την πληθυσμιακή σύνθεση του Ισραήλ, «γεννώντας» μια παλαιστινιακή πλειοψηφία, είτε θα οδηγήσει την Ισραηλινή κυβέρνηση σε μέτρα διακρίσεων εις βάρος μιας μεγάλης μειοψηφίας που θα είναι αντίθετη με τις αξίες της Ισραηλινης Δημοκρατίας. Τελικά όμως, όπως έγραψε ο Ντέιβιντ Χάρρις, διευθυντής της Αμερικανοεβραϊκής Επιτροπής, «όπως ο Σιμόν Πιέρς, έτσι και εγώ δεν θα πάψω να ελπίζω..., γνωρίζω καλά ότι πρέπει να έχουμε την ικανότητα όχι μόνο να φανταζόμαστε το καλύτερο αλλά και να ανησυχούμε για το χειρότερο». Οφείλει λοιπόν η διεθνής κοινότητα να συμβάλει στη διαμόρφωση κλίματος εμπιστοσύνης μεταξύ Ισραηλινών και Παλαιστινίων αντί της λήψης μονομερών αποφάσεων που ενθαρρύνουν την καχυποψία και την αδιαλλαξία.

ΒΙΚΤΩΡ ΙΣΑΑΚ ΕΛΙΕΖΕΡ

*Δημοσιογράφος,
ανταποκριτής της Ισραηλινης εφημερίδας
Yedioth Achronoth στην Ελλάδα*
